TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:

W. N. REIVO, A. SALMI, L. MOILANEN, A. N. KOSKELA, K. E. HEIKKINEN

TOVERI
(The Comrade)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Monday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40c per inch. Special discount allowed for larger and continuous advertisements.

TOVERI, BOX 99, ASTORIA, OREGON.

AUGUST NIKULA, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post-Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3rd, 1879.

SUBSCRIPTION RATES:
IN THE UNITED STATES AND CANADA:
For 1 year $3.75; For 6 Months, $2.00; For 3 Months, $1.25; For 1 Month 50c.

TILAUSHINNAT YHDYSVALLOISSA JA CANADASSA:
1 vuosikerta $3.75; 6 kuukautta $2.00; 3 kuukautta $1.25; 1 kuukausi 50c.
SUOMEEN JA MUUALLE ULKOMAILLE:
1 vuosikerta $6.50; 6 kuukautta $3.50.

Ilmotusninta 40c palstatuumalta. Kuoleman-ilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, hajutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naima-ilmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset seuraavan hintaluettelon mukaan palstatuumalta: 1 v. 20c, ½ v. 20c, 3 kk. 25c, 1 kk. 30c.
Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa.
Telefooni: konttori 365, toim. 832.

1

Vallan oikeutettu vaatimus

Wyoming Labor Journal kertoo sikäläisillä hiilenkaivajilla olevan suunnitelman palkkojensa kohottamiseksi vaikkakin entinen sopimus on vielä voimassa. Edelleen kertoo lehti, että työnantajat mahdollisesti tulevatkin suostumaan miesten vaatimukseen, koska neuvottelukokouksen saamisesta on toiveita.

Sanomattakin on selvä, että nykyisten elintarvehintojen vallitessa olisi työläisten kaikkialla vaadittava palkankorotusta. Sota-ajan korotusta on annettu kaikissa sotaakäyvissä maissa, vaikka eivät elintarpeitten hinnatkaan ole niissä olleet niin korkealla kuin täällä. Täällä saivat tuotannonharjoittajat tilaisuuden kohottaa elintarpeitten hintoja jo ennen kuin maa syöstiin sotaankaan, joten täällä olisi palkkojen korotuskin asetettava käytäntöön jo heti sodan alusta.

Entisten sopimuksien, jotka ovat laaditut normaalioloja silmälläpitäen, ei saisi antaa estää palkankorotustaisteluja, sillä nyt vallitsevat epänormaaliset olot. Saattaa olla että jotkut unoitten johtajat vastustavat työläisten kaikkia vaatimuksia muka siksi, että sotatilanne ei salli mitään sisäisiä rettelöitä. Mutta joka selittää palkankorotusvaatimukset sisäisiksi rettelöiksi, pelaa suoraan työläisten etuja vastaan, sillä eihän sillä isänmaallisuudella elä, vaikka se minkälaista olisi. Työläisten on ensin saatava leipää ja sitten vasta katseltava mitä muuta tulee tehdä.

Vaikkakin unionistit ovat yleisesti uskollisia sopimuksilleen, ei heidän vaatimuksensa enemmästä palkasta suinkaan sodi sopimuksen henkeä vastaan. Eihän sopimus ole kirjoitettu sellaisia tilanteita varten kuin nykyinen on, jolloin kaikki voimat kääntyvät työväestöä vastaan. Maan edut, kansakunnan todelliset edut, ovat työläisten edut, ja niiden nimessä täytyy tehdä vaatimuksia, sanokoot riistäjien lakeijoina toimivat mitä tahansa. Joukko se on joka lopullisesti kuitenkin määrää sekä johtajiensa että oman toimintansa, jos se vain käsittää tehtävänsä.

Ja niiden osalle jotka sen tehtävän käsittävät, lankeaa niidenkin herättäminen jotka eivät sitä vielä käsitä.

Tullaanko siihen täälläkin

Nykyisen sodan aikana ovat kansakuntien riistäjäluokat valmistautuneet uhraamaan sodan moolokille kaiken mitä suinkin saadaan irti. Häikäilemättä uhrataan kansakuntien parhaat voimat jotta riistäjien edut tulisivat turvatuiksi. Tiedonannot Englannista kertovat tilanteesta, joka on kamala ja joka edelleen on pahenemassa, emmekä me saakaan tietoomme kaikkein kamalampia seurauksia, sillä ne salataan. Ja mikä on ollut sodan seuraus Englannissa, on sitä myöskin Saksassa, ehkäpä vieläkin suuremmassa määrässä, sillä keskivaltojen kansa on ikäänkuin muusta maailmasta eristettynä pakotettu taistelemaan olemassaolostaan sekä omia riistäjiään, että koko maailman riistäjäluokkaa vastaan.

Meille kerrotaan, että englantilaiset viranomaiset ovat "vapauttaneet" lapset koulunkäynnistä, asettaakseen ne tehtaisiin ja pelloille. Mitä tämä "vapauttaminen" merkitsee, ei kai kaivanne suuriakaan selityksiä, sillä sellaisesta kuin koulusta, ei lasta voida vapauttaa, vaan pakottaa jäämään opetusta vaille.

Kun koko kansakunnan miehet ovat pakotetut teurastuskentälle, pakotetaan sen lapset ja naiset elättämään ne siellä, vieläpä hankkimaan nekin välineet, joilla taistellaan. Sellaiseen johtaa kapitalistinen talous, selitettäköönpä asemaa muuten miten tahansa.

Taistelua selitetään käytävän sivistyksen ja korkeamman kulttuurin vuoksi, mutta se tapahtuu siten, että lapsilta kielletään sekin pieni määrä opetusta, mikä niiden osaksi on ennen sotaa tullut. Ja tällaista järjestelmää työläisten pitäisi puolustaa viimeiseen veripisaraan saakka!

Mutta sodan seuraukset eivät rajoitu ainoastaan Europan maihin, ne tunnetaan myöskin täällä. Tuleeko täkäläinenkin "sivistystaistelu" muuttumaan sellaiseksi, että lapset pakotetaan kouluista asetehtaisiin ja pelloille työskentelemään nälkäpalkoilla ja kuihtumaan kuoliaaksi siellä samalla kun niiden isät menehtyvät taistelutantereella, saadaan tuonnempana nähdä, mutta kaikissa tapauksissa on selvä juttu, että täkäläinenkin työväestö saa luopua siitä elintasostaan, jonka se vuosien sitkeän taistelun kautta on itselleen vallannut. Mutta työväestön kohtalohan riippuukin aina sen omasta tietoisuustasosta. Kun se tuntee yhteiskuntansa, tietää se myöskin menetellä etujensa mukaisesti.

Niin kamalaa kuin lapsityö onkin rauhan aikanakin, muuttuu se vielä kamalammaksi silloin kun tilanne muuttuu sellaiseksi, että lapset hallinnollisilla määräyksillä "vapautetaan" kouluista. Kun työvoimasta selitetään olevan sellainen puute, että lapsiin täytyy turvautua, silloin jäävät lapset riistäjien täydellisen mielivallan alaiseksi. Lapsityö on yhteiskuntamme kauheimpia kirouksia, mutta siitä ei ole mitään pelastusta niin kauan kuin on vallalla kapitalistinen tuotantotapa, jonka alaisena kansakunnan koko miehisen työvoiman täytyy olla alituisesti valmiina teurastettavaksi voitonhimon verisellä alttarilla ja suuri osa naistyövoimastakin joutuu sellaisten tilanteiden aikana pois hyödyllisen tuotannon palveluksesta. Silloin jää koko kansakunnan olemassaolo, sille elintarpeiden hankinta, lasten ja muiden sellaisten huolehdittavaksi, joiden työvoimaa koetetaan normaalioloissa suojella.

Sellainen on kapitalismin kirous ihmiskunnalle.

Asia jota ei voida äänettömyydellä sivuuttaa

Eräät amerikalaiset toverit ovat alkaneet vimmatun taistelun puolueemme sotavastaista julistusta vastaan, selittäen sen olevan kaikkeen kelpaamattoman. Yksikään heistä ei ole ottanut selittääkseen sen olevan sosialismin periaatteille vastakkaisen, päinvastoin pitävät he pahana sitä, että siinä selitetään sosialistien kanta sotaan meidän periaatteittemme valossa, eikä vain jollakin merkityksettömällä fraasilla.

Äskettäin mainitsimme toveri Bensonista, joka riensi selittämään hallitukselle, että sosialistipuolueen enemmistön sotavastainen ohjelma on valtiopetosta. Mutta Benson ei ole yksinään, vaan näkyy hänen taakseen asettuvan julkisuudessakin useita tunnettuja tovereita, kuten esim. A. M. Simons, Job Harriman ja kai muitakin. Kaikkien näiden vastustajien pääsäveleenä on se, että lausuntomme olisi valtiopetosta ja sellaisena hylättävä.

Sellaiset selitykset ovat mitä luonnottomimpia ja asettavat hallituksenkin aivan naurettavaan valoon, sillä jos todellakin olisi siten ollut laita, olisi jokainen sen puolesta äänestänyt jäänyt lukkojen taakse jo St. Louisiin, mutta hallitus ei huomannut mitään sellaista vaikka sen salapoliisit seurasivat kokousta kaiken aikaa. Mutta nyt nämä toverit tietävät että sittenkin olemme maankavaltajia. Sellainen "vapaaehtoisuus" alkaa olla jo hiukan venähtänyttä.

Näille syyttelijöille vastaa toveri Hillquit New York Callissa tavalla joka sietää tulla lukijaimme huomioon. Hänen vastauksensa kuuluu:

"Toveri Simonsin aika-ajoittaiset purkaukset sosialistisessa ja ei-sosialistisessa sanomalehdistössä ovat sellaisia häikäilemättömän tiivistetyn vääristelyn ja juikeuden näytteitä, että niitä ei voida ottaa vakavalta kannalta, mutta muuan hänen viimeisistä räjähdyksistään Callin palstoilla sietää tulla huomatuksi. Tarkoitan sitä jossa hän syytti puolueemme sotavastaista ohjelmaa "valtiopetokseksi." Saman syytöksen on tehnyt myöskin toveri Benson. Sekä hän, että toveri Simons lainailevat runsassanaisten, joskin nimettömien lainoppineitten mielipiteitä väitteittensä tueksi.

"Yhtenä sen julistuksen allekirjoittajana ja laatijana olen tarkoin harkinnut ja punninnut sen jokaisen lauseen ja sanan, voimatta kuitenkaan rajoitetulla lain tuntemuksellani löytää siitä yhtään ainoaa "valtiopetos"-lausuntoa, lukuunottamatta sitä että kaikki valtaluokkien etujen vastustaminen voidaan heidän taholtaan selittää määrätyllä tavalla valtiopetokseksi.

"Minun käsittääkseni etsivät toverit Benson ja Simons tarpeettomia vastuksia. Yhdysvaltain hallituksella on käytettävänään erittäin kunnollinen salapoliisilaitos ja täydellinen järjestö yleisiä syyttäjiä. Jos siis minkään sosialistisen ryhmän tai yksityisen sosialistin lausuntoja voidaan tavalla tai toisella selittää lakivastaisiksi, voimme luottaa siihen, että nämä laitokset menettelevät asianomaisten kanssa asianmukaisella tavalla, varsinkin näinä sotakiihkoisina aikoina. Miksi pitäisikään sosialistien poiketa varsinaisesta tehtävästään ja vapaaehtoisesti tarjoutua hankkimaan viranomaisille "todistuksia" ja "pointeja" sosialistitovereitaan vastaan?

"On olemassa katalampiakin tekoja kuin valtiopetos."

Edelliseen haluamme vain huomauttaa, että toveri Hillquit ei "rajoitettuine laintuntemuksineen" ole mikään sellainen tusinalakimies, joka hätäisesti antaisi tällaisessa tilanteessa lausuntoja, joiden takana ei voi seistä, eikä sellaisten lausuntojen antaminen nyt mitään hyödyttäisikään, sillä kuten sanottu, hallitus kyllä huolehtii tehtävistään ilman kaikenlaisten "vapaaehtoisten" avustuksettakin ja kykenee siihen myöskin. Puolueemme sotavastaista julistusta ei voida selittää valtiopetokseksi muuten kuin äärimmäisellä mielivaltaisuudella, ja sellaisen varalta ei ole alhaisinkaan matelija turvattu.

Yhdenkään toverin ei pitäisi antaa ääntään vähemmistöohjelman puolesta, vaan tulisi enemmistön lausunnon läpäistä yksimielisesti, sillä mitä enemmän äänet hajaantuvat, sitä hajanaisempi on rintamamme ja sitä heikompi voimamme.

Mutta sen hinta on liian kallis

"Kahdennenkymmenennen vuosisadan kapitalistisen järjestelmän raunioista, jonka järjestelmän sota on murskannut ikuisiksi ajoiksi, kohoaa uuden kansalliselle tarpeelle ja kansalliselle omistusoikeudelle perustuvan taloudellisen ja yhteiskunnallisen järjestelmän runko."

Edelläolevan kirjoittaa englantilainen yhteiskuntaolojen tutkija H. G. Wells, ja sisältää se totuuden, jota vain harvat vielä käsittävät. Niin tulee tapahtumaan. Sota muuttaa koko yhteiskunnan sisäiset suhteet niin suunnattomassa määrässä, että uutta yhteiskuntaa ei enää tunne vanhaksi muutaman vuoden kuluttua. Mutta siitä muutoksesta maksettu hinta on niin hirvittävän kallis.

Sota ajaa kansakunnat valtiokapitalismiin, tahtoivatpa ne tai ei, sillä vain valtion omistusoikeuden avulla kyetään maksamaan ollenkaan niiden suunnattomien velkojen korkoja, joita on sodan ajalla tehty.

Ajatus että kun sota on ohitse, on kaikki taas ennallaan, ei pidä paikkaansa. Kaikki muuttuu ja monet niistäkin jotka nyt kiihkeimmin vaativat sotaa huomaavat ennen pitkää olevansa raunioilla, joille eivät olleet halunneetkaan. Kapitalistinen järjestelmä on luonut voimat, jotka valloilleen päästyään eivät ole kenenkään kontrolleerattavissa, vaan täytyy yhteiskunnallisten suhteiden muuttua niiden voimien pakottamana.

Ilman sotaa olisi nämä muutokset saatu aikaan, joskin hiljaa, mutta sittenkin ihmiskunnalle edullisemmalla tavalla. Olisi säästetty ne miljoonat uhrit, jotka sota on vaatinut. Mutta kapitalistinen järjestelmä synnytti tilanteen, jossa sotaa ei voitu välttää, ja kun sota kerran kiehtoi mukaansa Europan suurvallat, niin oli amerikalaisten kapitalistien valittava vain kahden väliltä: luopua eduistaan, tai sekaantua sotaan, ja me olemme nyt sodassa.

Mutta Yhdysvallatkaan ei palaa sodasta takasin samanlaisena kuin se sinne meni. Täälläkin kuljetaan pitkin askelin samaan suuntaan kuin Europassakin, joskaan ei täällä tulla joutumaan sodan välittömän hävityksen jalkoihin.

Täällä sälytetään työväestön tulevienkin sukupolvien maksettavaksi niin huikea verotaakka, että nykyisten suhteiden vallitessa ei se ole ollenkaan mahdollinen. Koko yhteiskunnallisen tuotannon täytyy järjestyä uusille perusteille, ja se järjestyy olojen pakosta.

Ja mihin hyvänsä mennäänkään tilapäisesti, kehityksen yleinen suunta on sosialismiin, s. o. taloudellisen kehityksen täytyy pakosta suuntautua yksityisomistuksesta yhteisomistukseen, mitään muuta mahdollisuutta ei ole.

Mutta yksityisomistuksesta yhteisomistukseen kulkeutuminen ei sellaisenaan merkitse työväestölle mitään huojennusta, päinvastoin saattaa se merkitä vieläkin tukalampia olosuhteita. Yhteisomistuksellekin perustuva tuotanto saattaa tapahtua yksityisten voittoja varten samoin kuin yksityisomistuksellekin perustuva.

Mutta kyllä työväestönkin täytyy sellaisten olojen vallitessa herätä ja kehittyä, niin että tämän kirjoituksen alussa mainittu lausunto on sittekin paikallaan. Kapitalismi hävittää itse itsensä, ajamalla yhteiskunnan aika-ajoittaisiin kaaostiloihin, kuten nykyinen sotatilanne esim. on, jolloin varsinaisesta kapitalistisesta tuottamistavasta on tilapäisesti luovuttava ja sen tilalle asetettava tuotanto yhteistä tarvetta varten, kuten sotatuotannosta voi sanoa, joskin se tapahtuu vain kapitalistiluokan yhteistä tarvetta varten.

Siten osoittautuu kapitalistinen järjestelmä mahdottomaksi jatkumaan ja sen tilalle asetetaan se joka osoittautuu tuotannollisesti sitä etuisammaksi, sen tilalle kehittyy vähitellen sosialistinen tuotantojärjestelmä.

Tie sosialismiin käy valtiokapitalismin kautta.

SIELTÄ *ja* TÄÄLTÄ

Kun luokkasuhteet unohdetaan

Useimmille lukijoistamme tunnettu professori Scott Nearing, jolla on tapana toisinaan kirjoittaa varsin teräviä syytöskirjotuksia kapitalistista järjestelmää vastaan, mutta joka kaikista osakseen saamistaan vainoista huolimatta ei silti tunnusta luokkasuhteitten olemassaoloa, eikä käsitä luokkataistelua, kirjoittaa valittavassa äänilajissa niiden seitsemän biljoonan dollarin käyttämisestä, jotka uhrattiin sotakuluihin.

Hän valittaa sitä että niitä varoja ei kuluteta toisella tavalla ja sanoo sitte: "Jos nämä varat olisi voitu käyttää hyvin suunniteltuun, pelottomaan ja tehokkaaseen taisteluun ansaitsematonta puutetta ja ansaitsematonta rikkautta vastaan; jos sanomalehdistö olisi voinut täyttää seilaisella agitatsionilla palstansa ja papisto käyttänyt saarnansa ja opettajat asemansa sen hyväksi; jos liikkuvakuvateatterimme, luentokurssimme ja kaikki muut yleistä mielipidettä muokkaavat laitokset olisivat uhranneet yhtä paljon huomiota näille sisäisille kysymyksillemme, kuin ne uhrasivat saksalaisesta militarismista puhumiseen, jos ne vain olisivat voineet sen tehdä, miten toisenlainen, — miten paljon toisenlainen olisikaan Yhdysvaltain historia tämän jälkeen."

Niin, jos ne olisivat siten menetelleet. Mutta professori Nearing ei näytä ottavan lukuun niitä syitä, miksi ne eivät voineet toisin menetellä. Hän näyttää olettavan jonkinlaisen itsenäisen sanomalehdistön, itsenäisen papiston, itsenäisen opettarimmalta osalta hävitystarkotuksiin, ja muiden yleistä mielipidettä muokkaavien laitosten olemassaolon; laitosten joihin eivät luokkasuhteet vaikuttaisikaan, vaan jotka toimisivat vain aatteellisten vaikutuksien ja päähänpistojen johtamana.

Jos täällä olisi ollut olemassa luokkatietoinen työväestö, tai edes voimakas työväenjärjestö ja sen käytettävissä kaikki edellämainitut laitokset, sitte, mutta vasta sitte voimme huudahtaa, miten valtavasti erilainen olisikaan kansakuntamme tuleva historia.

- - -

Vararikon partaalla

Ne suunnattomat kulut, joita sota edellyttää sekä rahassa että ihmishengissä, eivät ole käsitettävissä, joskin ne ovat numeroilla laskettavissa. Yksin Europan vallat ovat kuluttaneet sotaan jo noin 75 biljoonaa dollaria. Se on summa, jonka suuruuden voi käsittää vain vertailemalla mitä sillä voitaisi saada aikaan hyödyllisillä aloilla. Sillä voitaisi maksaa maailman jokaiselle asukkaalle noin viisikymmentä dollaria; voitaisi rakentaa enemmän kuin sata sellaista laitosta kuin Panaman kanava on; siitä voitaisi antaa kaksi ja puoli tuhatta dollaria jokaiselle niistä kolmestakymmenestä miljoonasta Yhdysvaltain asukkaasta, jotka elävät alituisessa puutteessa.

Mutta vaikka menot ovatkin niin suunnattomat, niin jää kuorma kuitenkin niiden kannettavaksi joiden asema on mitä kurjin. Kun Yhdysvallat yhtyi sotaan ja asetti heti ensi töikseen seitsemän biljoonaa dollaria käyttövaroiksi, ei se tapahtunut siksi, etteikö täälläkin olisi ollut tarvitsevaisia, joiden olisi ensin pitänyt saada avustusta. Federal Health Bureaun julkaisemien numerojen mukaan elää täällä viidestä kuuteen miljoonaan perhettä alituisessa puutteessa; enemmän kuin miljoonaa lasta on palkkatyössä; koime neljännestä Yhdysvaltain kymmenestä miljoonasta palkkatyöläisnaisesta työskentelee vähemmällä kuin kahdeksan dollarin viikkopalkalla; puolet täysikäisistä miestyöläisistä saa vähemmän kuin viisisataa dollaria sisääntuloja vuodessa ja jokainenhan tietää että sellaisella ei nykyisten elintarpeitten hintojen vallitessa voi elää, mutta hintojen alenemisesta ei ole tietoa.

Teollisuuslaitoksissamme tapahtuu tavaton määrä onnettomuuksia, työväestössä on vallalla ammattitauteja ja muita vältettävissä olevia tauteja, ja enemmän kuin puoli miljoonaa ihmistä kuolee vuosittain estettävissä oleviin tauteihin.

Se seitsemän biljoonaa dollaria, joka uhrattiin sotakuluihin ja josta muuan newyorkilainen pankkiiri sanoi, että se tullaan kuluttamaan suurimmalta osalta hävitystarkoituksiin; olisi siis voitu käyttää täälläkin muutenkin kuin hävitystarkotuksiin; tai jos sen niin välttämättä piti käyttää hävitystarkotuksiin, niin olisihan se voitu käyttää kurjuuden hävittämiseen.

Se olisi voitu siten käyttää, mutta ne jotka sen käytöstä määräsivät, eivät voineet sitä käyttää siten, sillä heidän etunsa määräsivät toisella tavalla.

- - -

Osanotto käytännölliseen toimintaan on paras kasvattaja

Tunnettua on se tapa, jolla jäsenistö suomalaisissa sosialistiosastoissa Amerikassa suhtautuu moniin eri toimiin. Kovin vastahakoisia on enemmistö osastojen jäsenistä ottamaan vastaan mitään tehtävää tai virkaa, vaikka tuo tehtävä ei monestikaan ole kovin suuritöinen, eikä vaadi korkeaa oppineisuutta. Myönnettäköön, että joissakin toimissa osastoissamme vaaditaan paljonkin tietoja ennenkuin niitä voidaan kunnollisesti suorittaa, mutta puolueelämä tuo osastoille paljon sellaisia pikkutoimia, joita voi kuka hyvänsä osaston jäsenistä ottaa suorittaakseen, jos vain sellaiseen olisi halua. Mutta sitä ei ole ja siksi joutuvat ne innokkaimmat useinkin kantamaan raskaampaa taakkaa kuin jaksavatkaan.

Tuo vastahakoisuus käytännöllistä toimintaa kohtaan lienee yleinen kaikissa sosialistiosastoissa yli maan, mutta varsinkin täällä länsipiirissä se on juurtunut oikeen tavaksi, josta näyttää luopuminen vaikealta. Tuolle ikävälle epäkohdalle vedetään niin usein puolustukseksi se, että raskas työnteko uuvuttaa siinä määrin, ettei jakseta ottaa käytännölliseen toimintaan osaa, tai sitten monet vetäytyvät, kieltäytyessään toimimasta, kykenemättömyyden suojaan. Mutta nuo ovat useinkin paljaita tekosyitä, eikä todellisia esteltä. Pääasiallisin syy käytännöllisestä toiminnasta kieltäytymiseen on sen merkityksen väheksyminen. Monet osastojen pikkutehtävistä näyttävät pinnalta katsoen niin perin vaatimattomilta ja vähäpätöisiltä, ettei niitä viitsitä, eikä haluta ottaa suorittettavakseen. Kaiken muun lisäksi ne ovat perin epäkiitollisia, joten ne eivät senkään vuoksi houkuttele puoleensa asioihin vähemmän innostuneita.

Pienetkin tehtävät tärkeitä.

Mutta niin vähäpätöisiltä ja hyödyttömiltä kuin nuo monet pikkutoimet näyttävätkin, ovat ne kuitenkin hyödyllisiä ja aivan välttämättömiä sosialistisessa työväenliikkeessä. Käytännöllinen toiminta sosialistiosastoissa kaikkine pikkutehtävineen on työväestön paras kasvattaja. Ilman sitä työväestö ei voi tulla kykeneväksi ottamaan vastaan sitä yhteiskunnallista tehtävää, joka historiallisissa ajan käännekohdissa sille tarjoutuu.

Ottakaamme esimerkiksi Venäjän vallankumous. Jos Venäjän työväestöllä olisi ollut tilaisuus vapaasti kehittää sosialistista järjestötoimintaansa, sen sijaan kuin sen täytyi tsaarivallan aikana toimia salaisesti, niin yksinvaltiuden kukistuttua ei olisi porvaristo voinut siepata siltä hallitsevaa valtaa käsiinsä, kuten se nyt teki, jolloin Venäjän työvästö oli vailla tietoja ja käytännöllistä kokemusta yhteiskunnallisista asioista ja järjestötoiminnasta. Suomen työväestöllä sitä vastoin oli tilaisuus kehittää järjestöään, joskaan ei aivan vapaasti, yksinvaltiudenkin aikana, mutta sepä olikin kykenevä ottamaan yhteiskunnallisten asiain hoidon voimasuhteitten mukaan käsiinsä. Ja tämä oli mahdollinen Suomen työväestölle ainoastaan sen kautta, että vuosikymmenen ajan oli työväenyhdistyksissä kasvatettu jäseniä käytännöllisen toiminnan avulla. Ne lukemattomat pikkutehtävät, joita työväenyhdistykset sielläkin asettavat jäsenistölleen, ne kaikki kasasivat tietoa ja kokemusta, joka hyvin järjestetyn toiminnan avulla keskittyi yhteen pisteeseen vallankumouksen tapahtuessa. Tämä teki mahdolliseksi nopean toiminnan silloin kun sitä kipeimmin tarvittiin. Käytännöllinen toiminta oli kasvattanut yhteiskuntatuntemusta ja varustanut kaikin päin tulevien aikojen varalle ja niin muodostui pian varma suunnitelma valmiiksi, joten silloin kun Suomen porvarit huitoivat sinne ja tänne, oli sosialisteilla täydellinen varmuus käsissään.

Käytännölliset pikkutehtävät, niin vähäpätöisiltä kuin ne usein näyttävätkin, ovat suuresta merkityksestä jo senkin vuoksi, että ne kiinnittävät ajatuksia suuriin asioihin ja johtavat tutkimaan niitä, joita syrjässä pysyjä tuskin koskaan tulee ajatelleeksi. Ja kun kerran ihminen syventyy jotakin asiaa tutkimaan, niin se myöskin hänelle ennenpitkää selviää.

Sanomalehtiasiamiehet.

Ottakaamme vain yksi esimerkki asian valaisemiseksi. Otamme sanomalehtiasiamiehen toimen. Siihen on kelvollinen jokainen luku- ja kirjoitustaitoinen henkilö, joskin siinäkin toimessa laajempi sivistys on eduksi. Asiamies, kaupatessaan lehteä joutuu tutustumaan ennen kaikkea lähimmän ympäristönsä mielipiteisiin ja maailmankatsomukseen. Hän joutuu jännittämään ajatuksiaan monellaisten asiain suhteen, hän muun muassa saa kuulla läheiseltä ympäristöltään, millaisen he tahtoisivat lehden olevan, jota he tilaavat ja lukevat ja näin ollen hän joutuu itsenäisesti ajattelemaan ja tutkimaan onko se lehti, jota hän kaupittelee todellakin sellainen kuin sen tulisi olla. Ja kun sanomalehti (sosialistinen) itse pohtii mitä moninaisimpia asioita ja kysymyksiä, niin joutuu asiamieskin, puolustaessaan lehteään sen moittijoita vastaan, tutustumaan monellaisiin yhteiskunnallisiin ja taloudellisiin kysymyksiin. Hänen on melkein pakko niihin tutustua, tunsipa hän innostusta sellaiseen tai ei, sillä ellei hän ole selvillä asioista, joita hänen lehtensä edustaa, niin joutuu hän naurun alaiseksi ympäristönsä edessä. Näin ollen tämä toimi suorastaan pakoittaa itseopiskeluun, johon muutoin ei olisi tullut niin perinpohjaisesti ryndytyksi.

Samallaisiin toimenpiteisiin kuin edellä esitetyssä esimerkissäkin tuotiin ilmi, johtaa melkein kaikki toimet osastoissa; kaikki ne johtavat, joko enemmän tai vähemmän, itsenäiseen ajatteluun ja niin ollen ovat suureksi persoonalliseksi hyödyksi toimintaa osaa ottajille itselleen sen lisäksi kun niiden avulla pyritään saattamaan käytäntöön joukkopäätöksiä koko työväestön kasvattamiseksi ja valistamiseksi. Ilman epäilyksettä voidaan sanoa, että yhtään tointa sosialistiosastoissa ei ole niin vähäpätöistä, ettei sen täyttäjälle olisi siitä jotakin opittavaa ja se yksistään tekee pienimmänkin toimen arvokkaaksi ja hyödylliseksi.

Osastot ovat työväenliikkeen oppikouluja.

Meidän on muistettava, että työväen sivistyksestä ei huolehdi kukaan, ellei työväestö itse pidä siitä huolta. Senpätähden on työväen kunnioitettava niitä kouluja—sosialistiosastoja—joita se on valistusharrastuksiaan varten perustanut. Tietoisimpien jäsenten osastoissa on teroitettava jäsenten mieliin juuri sitä seikkaa, että pysyäkseen aikansa tasolla ja voidakseen jatkaa henkistä kehitystään mahdollisimman pitkälle, on heidän otettava vointinsa mukaan osaa myöskin käytännölliseen toimintaan. Jos muutamien innokkaampien kannettavaksi jää edelleenkin suurin osa osastojen toimista, niin ei ole suurtakaan toivoa siitä, että päästäisiin pitemmälle kuin missä tänä päivänä ollaan. Edustajakokousten päätöksetkin näin ollen jäävät vain kuolleiksi kirjaimiksi, jotka ovat maksaneet hyvän joukon aineellisia varoja, vaan jotka eivät hyödytä ketään. Mutta kun jäsenistö saadaan käsittämään, että se työ, jota osastoissa tehdään, on sittenkin arvokasta ja koko työväenluokkaa hyödyttävää työtä, niin he alkavat kunnioittaa niitä tehtäviä ja silloin he mielelläänkin ottavat niitä vastaan, ja silloin muodostuu osastoissa toiminta virkeäksi ja hauskaksi ja sen lisäksi edustajakokousten päätökset tulevat toteutetuiksi. Tällaiseen tulokseen pääseminen näyttää nykyään vielä vaikealta, mutta siihen on päästävä ja siihen päästäänkin sitkeän kasvatustyön avulla.

— Työläinen, älä jarruta vapausliikettä pysyttelemällä ulkona järjestöstäsi. Älä estä työläistoveriesi pyrkimyksiä pysyttelemällä syrjässä tästä yhteisestä liikkeestä.